

Τρ. — Όποιος έδωκε έτυχα μεγάλης κι' ύψηλης...
μακράν τόν σκυλόλογ...
κι' έν ανέλιπτόςω έχασα τόν θρόνον τής Βουλής,
μά καθόμαι 'στού Δόγη.

Ίδου με... Δόγησ έγινα... κανείς μόν ήμιλη,
και γύρω μου συνέρεται τόν Δίκα ή Βουλή,
πού σαν κι' αύτήν δέν έγινε Βουλή φερατερή...
άς είχε τόν Σιμόπουλον τόν φιλόν ιδώ πέρα
κι' άλλος ένικός σαν κι' αύτόν πιστός μου φαλαγγίτας
νά 'ίκαζα τόν Γουλιμή και τούς Μισολογγίτας.
Προ. — Ή Δόγη γαληνότεται και σείσασθι πολ-τρών,
τού Τιντορίτου θαυμάσι τήν πάγκαλον εικόνα.
Παράδοσις μί Χερουβείμ και Σερκρεμί πανόσια
και μί μαρτύρον πρόσωπα περί τή τρικόσια.

Τρ. — Μί Τιντορίτους μί θαρρή: πώς θά καταπλαγώ...
τουσούς ήμουν άλλως Παράδοσις κι' έγώ,
δ' ό 'ύρκανός τής δόξης μου καταχρυσος ήρόντα
και Χερουβείμ και Σερκρεμί έχορτασε πινώντα.

Είπαν αύτα και 'στήν ειρατήν κατήλθον τού μεγάρου,
τήν πεγαράν και σκατεινήν ώς έρεβος Ταρτόρα.
'Εδώ, τού λέγ' ή προσοχή, ψυχρός μόν είσαι λίθος,
ιδώ κατά παράδοσιον προεγγραμμείων πλήθος
θηριακρών δυναστών ψυχάς αναθεματίσει
κι' ό Φόσκας πανάθλιος τόν βίον έρεμντίσει.

Κι' ό Σίρ Τρικούπης 'στόνομα τού δυστυχούς έκείνου,
πού τόν κατετυράνησε σκληρός γενεός άπόνης,
δέν ξέρω πώς θυμήθηκε τόν Φόσκalon τής Τήνου
κι' ό Φόσκας και Φόσκαλε άνέκαρξε συγχρονως.

Κι' όκτερις τού κενόδοξον παντός Βασιλοκάτρη,
πού σαν χρυσή Πρωθυπουργός 'στό Στέμμα στίκαι σουζα,
κι' έπήγαν 'στό Καφφέ-Φλορίαν και 'στό Καφφέ-Κουδρε,
έκει δέ γιά τήν όριξη κι' ό δός των ήπικων ούζα,
κι' έσπευσαν προς τήν 'Εκδοσιν, σπανίαν 'στόν αιώνα,
κι' έστάθησαν 'στόν Δόν-Ζουάν, τού Γρόσο τήν εικόνα.

Προ. — Ίδω νεκρόν τόν Δόν-Ζουάν υπό σωρούς άνθίων
και γύρω πλήθος γυναικών και καλλονών ένθίων...
τόν κλιών και τόν άπειλούν δλόγηματά τήματα,
όπου κι' αύτόν ιτραβήξαν πολλά δαινοπαθήματα.

Τρ. — Πώς ήθελα νά 'γνώριζα τόν καλλιτέχνην Γρόσο
είδους μί γρόσα μετρητά νά τόν καλοπληρώσω,
και κάποιον Δόν-Χαρίλαον σαν Δόν-Ζουάν νά κάμω,
πού γι' άπειλάς και κοπετίους νά μόν τήν μέλη όραμι,
όργίλοι δέ κι' δλόγημοι νά τριγυρσούν κοντά του
οί τής 'Ελλάδος δανιστάι, τά Βλακοθύματά του.

Μία σκηνή
πού συγχινεί

'Οραία νύξ 'Ενετική, χρυσών νυκτών καμάρι,
άχνίζοντας 'στόν ούρανό πηγαίνει τή φεγγάρι,
μά τότε τότε κρύβεται σέ σύννεφα κι' αύτό
και τότε ξαναφαίνεται και παίζει τόν κρυφό.
'Ο σίρ Τρικούπης κάθεται χωρίς μιλή νά βγάλη
μίσα σέ μία γόνδολα μί σκούρα φαναράκις,

κι' ό μυστικός τού συνοδός κοπηλατεί και ψάλλει:
τής ώμορφιας τής Βενετίας, σιβνταδας και μεράκι.

Γελούν και γαργαλλώνται σινιόρσις μί σινιόρους,
τόν γονδολιέρων ή φωναίς βουζούσιν 'σά κανάλια,
κάπου τρεκαρών γόνδολαις μί προσωποδωρούς,
όπου θαρραί τής Βενετίας πώς είναι κερναβίλιας,
και ρόδασι έσάνου των κερναβίλις βροχή
και περενέδ' άξίωχστη μακροβόν άντγυή.

»Όλος ό κόσμος σήμερα τής Βενετίας σκιρτά.
έβιζα, Δόγη τόν Ρωμηών, έβιζα λιμπερτά.

'Εσύ καθίνα τριγυρής τής Βενετίας κανάλι:
μί ξινόιστο κεφαλι,
κι' ό Θεωφής, ό δυστυχός 'σ'ή, ζέσσης τόν βραχμά
κάνει πώς άερίζεται μί τόν σμιβιόσιμο.

«'Εσύ τήν ρειδικότα σου σολίζεις μί γαρδένιας
κι' έκείνον γιά τούς 'Υπουργούς τόν πρην μεγάλις έννοια
έσύ μαρόνταις σκεπασταίς κυτάσεις μί μαντιλαις,
όπου καθίνας χάνεται μαζί τόν νάχη στίσι,
κι' έκείνος φίλον νυστικών μυρσίς βαρβατίλις
και πεντακόσι τόν τραβούν γιά μία ψωφούσι.

»Κρούων κοράκις λαίμαργα και τά φτερά κυτάνε,
κι' οί Τσεκουραίσι πιάστικαν, και πίνε πίνε πίνε.

Μόλις κι' ό Θύμιος έμαθε πώς θέλλ' ή Κορδόναρα,
όρι παίξι, τούς 'φωναίς μί κίφρτικη φωνάρα,
Κουρδόναρους 'ρουθόλαις, Κουρδόν βασιλιέις,
κι' αύτόν δίν χουρτσίεις,
κι' πριν μάς ψήσουν ζουτανους και πριν μάς πίνου τή γιά
ας βάνουμι τόν Κορδονου κουράνα μας κι' στέμμα μας. [

Σίαινε βαρής άντίλαλος και τά βουνά τής Γκουρας,
τρίμι τού κράτος κι' ό Τεσουλής τής άσπορης φασορίτας.
κι' ό Θεωφάρας έγινε γιά μία στιγμή Τεσκουρας
και 'σ'ή Βουλή τσεκουρωίς όδύ δυστυχίς 'Αργαίτας,
μά κι' άλλοι κωμοκίρηδες τά βλέπουσι κάπως σκούρα
και τή τσεκούρι σημάζονται τού Κορδονά Τεσκουρα.»

Τέτοιον 'σ'ής νίκτας ψάλλονται τή τραλοκαρναβάλι
όταν άποκαλύπτεται ό μαυρός συνοδός,
και τή ζυλίνο μούστονον τού Φασουλί προβάλλει
και Κορδοκαλούμπκρος γκαρτίς αναιδός.
Κορδόναρος άπήνησαν ό κάθε γονδολιέρως,
παντού Κορδοκαρούμπκρος από τού κάθε μερός,
κι' ό άλλος έμιν 'ένος, και χάσας τά νερά τού
έπηγε 'στό Μαριεμβαδ νά κώνη τά λουτρά του.

'Αγγελία δοδαρά του Ρωμηού του φουκαρά.

Κι' έπίτες πάλιν ό «Ρωμηός» γλεντά και ξεφαντόνει
κι' ένδοκα χρόνους σήμερα μί γίλις συμπαρόνει,
κι' ό Φασουλής τού τραγουδεί κυτών τόν ταμπούρ
νά ερώσση τόν νεύρι έκάτ'ό μί γεγιά του και χαρά του.